

Matgerð

DRÝLUR – ELLA HVAT?

– Og um tað góða í at herma

TIÓÐHILD PATURSSON

I dag er ein sovorðin dagur, tá ið orðini ikki vilja verða skrivað. Tey stríðast ímóti at verða fest niður á pappírið (Ok, teldurskermin – og eg skilji tey væl! Hvør hevði viljað, verið fest niður í ein telduskerm?! Ikki eg!!). Orðini hava møguliga sveima frítt ov leingi, og vilja ikki longur gera tað, eg vil hava tey at gera. Takk Rakel Helmsdal! Tú lærði meg, at tá ið røttu orðini ikki vilja niður á pappírið, so er bara at skriva okkurt annað í staðin. Fyrr ella seinni fái eg lokkað tey so nær at pappírinum, at tey festast. Ja, nú byrjar greinin:

Vit siggja ofta tað at herma sum okkurt keðiligt. Nakað sum bara tey ókreativu gera. Tey gera tað sama sum øll hini. Ganga í somu klæðum sum hini, tosa á sama hátt og eta tað sama sum øll hini.

Men er tað bara keðiligt at herma? Kann tað at herma ikki júst vera grundarlagið undir tí nýhugsandi? Ok, hatta sigi eg kanska bara, tí at eg hermi so illa. Men er ikki onkur sannleiki í tí? Tí tá ið vit herma, so klára vit ongantíð at gera tað júst so sum hin fyrra/i. Tað verður altíð eitt sindur øðrvísi – bæði av óvart og við vilja. Og er tað ikki júst hugskot hjá øðrum í kveikja okkara egnu? Tað velji eg at hugsa! So nú fari eg at herma eftir kokkinum á matstovuni Ræst –

Vit eru byrjað at fyrireika hugskot til smyrjibreyðini til Ovastevnu. Her eitt við egg, radisu, arvasalati (ókrút), brobber og súrróma. Næsta roynd verður at royna hetta á drýl – tí drýlur er SO góður!